

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Naděždy Řehákové v právní věci žalobce: **V. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo obrany**, se sídlem Praha 6, Tychonova 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30.12.2014, č.j. 421/3-182D-5/2014-7542

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vojenský úřad sociálního zabezpečení (dále jen „VÚSZ“) rozhodnutím ze dne 24.9.2014 sp. zn. 75034/VP-11/34 (dále jen „rozhodnutí správního orgánu I. stupně“) vydaným podle § 142, § 134 a § 165 odst. 4 zákona č. 221/1999 Sb., o vojácích z povolání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 221/199 Sb.“) upravil výši výsluhového příspěvku žalobce ode dne, kdy dosáhl 60 let věku, na částku 842,- Kč měsíčně, tj. na výši rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a starobním důchodem. Zároveň konstatoval, že na základě § 36 odst. 2 písm. v) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů, podléhá výsluhový příspěvek 15% zvláštní sazbě daně, která v daném případě činí 126,- Kč. Po zdanění tedy žalobci náleží k výplatě částka 716,- Kč měsíčně.

Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný zamítl námitky podané žalobcem proti výše uvedenému rozhodnutí správního orgánu I. stupně a toto rozhodnutí v plném rozsahu potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že předmětem rozhodnutí správního orgánu I. stupně o úpravě výsluhového příspěvku je řešení souběhu nároku na tento příspěvek s nárokem na starobní důchod. Žalobce byl ze služebního poměru propuštěn dnem 31. 3.1993 podle ustanovení § 26

odst. 2 písm. f) zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, v tehdy platném znění. Rozhodnutím VÚSZ č. 53805307503403 ze dne 12.5.1993 mu byl přiznán výsluhový příspěvek v částce 3 375,- Kč měsíčně na dobu od 1.4.1993 do 28.8.2014. Pro výpočet výše výsluhového příspěvku byl použit hrubý plat v posledním kalendářním měsíci trvání jeho služebního poměru, tj. za měsíc březen 1993, ve výši 9 180,- Kč a měsíční průměr proměnlivých složek platu za rok 1992 ve výši 40,- Kč. Celková výše výpočtového základu použitého pro výpočet výsluhového příspěvku tak činila 9 220,- Kč. Dne 4.6.2002 však VÚSZ zjistil, že při přiznání výsluhového příspěvku žalobci byl nesprávně použit hrubý plat za měsíc březen 1993 včetně doplatků za měsíc únor 1993, a to doplatku tarifního platu ve výši 500,- Kč, příplatku za vedení ve výši 300,- Kč a příplatku za zařazení do bojové pohotovosti ve výši 500,- Kč. Hrubý plat náležející za měsíc březen 1993, který měl být správně použit pro výpočet výsluhového příspěvku, tedy činí 7 880,- Kč a měsíční průměr proměnlivých složek platu za rok 1992 činí 40,- Kč, Celková výše výpočtového základu použitého pro výpočet výsluhového příspěvku tak činí 7 920,- Kč. Ta pak již byla použita při provedení nového výpočtu výsluhového příspěvku v rámci rozhodnutí VÚSZ čj. 540829/0712/805 - 5 ze dne 10.6.2002, kterým byl žalobci od 1.7.2002 výsluhový příspěvek snížen na částku 6 462,- Kč měsíčně. Proti tomuto rozhodnutí VÚSZ podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím personální sekce Ministerstva obrany č.j. 421/3 - 182/2002-7542 ze dne 3.9.2002 zamítnuto a toto napadené rozhodnutí VÚSZ potvrzeno. Následně proti tomuto zamítavému rozhodnutí o odvolání žalobce podal žalobu, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem sp. zn. 6 A 140/2002 - 42 ze dne 31.3.2004 zamítl. Rozhodnutí VÚSZ ve věci snížení výsluhového příspěvku č.j. 540829/0712/805 - 5 ze dne 10.6.2002 je tak v právní moci.

Rozhodování o úpravě výsluhového příspěvku žalobce při souběhu s nárokem na starobní důchod probíhalo za účinnosti nové právní úpravy výsluhových náležitostí podle zákona č. 221/1999 Sb., který v § 165 odst. 4 stanoví, že výsluhový příspěvek přiznaný podle dosavadních předpisů se považuje za výsluhový příspěvek podle tohoto zákona, a to ve výši, v jaké náležel ke dni účinnosti tohoto zákona, tedy k 1.12.1999, a nadále se vyplácí a zvyšuje za podmínek, které stanoví tento zákon. Zmíněný zákon současně upravuje svým § 143 odst. 10 výsluhové náležitosti tak, že náleží za podmínek platných ke dni zániku služebního poměru vojáka. Z uvedeného vyplývá, že žalobci, jemuž zanikl služební poměr vojáka k 31.3.1993, nadále náleží výsluhový příspěvek ve výši, v jaké mu byl vyměřen podle § 33d odst. 1 zákona č. 76/1959 Sb., tedy, že pro vyměření této dávky podle citovaného zákona je rozhodný platový tarif a pravidelné příplatky náležející vojákovi z povolání v posledním kalendářním měsíci trvání služebního poměru a měsíční průměr proměnlivých příplatků, odměn a prémie vyplacených v kalendářním roce předcházejícím dni skončení služebního poměru, pokud podléhají dani ze mzdy. Vzhledem k tomu je zřejmé, že výsluhový příspěvek nelze žalobci vyměřit z hrubého platu 87 742,- Kč za kalendářní rok 1992, jak v námitkách požaduje, protože v jeho případě lze v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 76/1959 Sb., za tento rok započítat pro vyměření jeho výsluhového příspěvku pouze měsíční průměr proměnlivých složek platu ve výši 40,- Kč, což již bylo provedeno.

Tvrzení žalobce, že podle závěru soudu (k námitkám žalobce připojil neúplnou kopii rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 29.5.1997 č.j. 11 C 265/93 – 85) nebylo jeho hodnocení oprávněné a došlo k porušení služební kázně při jeho zařazení na nižší funkci, je dle žalovaného zcela irrelevantní pro stanovení výše výsluhového příspěvku. Není totiž rozhodnou skutečností, která by měla vliv na vyměření jeho výsluhové náležitosti podle zákona č. 76/1959 Sb.

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítl, že nesouhlasí se závěry správních orgánů obou stupňů zejména z důvodu, že při rozhodování o úpravě výsluhového příspěvku ve spojení s rozhodnutím o přiznání starobního důchodu nebylo vůbec přihlédnuto k tomu, že VÚSZ při stanovení výpočtového základu zcela ignoroval skutečnost, že žalobce byl poškozen v souvislosti s jeho přearazením, jak vyplývá z rozsudku Okresního soudu v Olomouci ze dne 29.5.1997, č.j. 11 C 265/93 - 85. Soud v uvedeném rozsudku konstatoval, že žalobce byl propuštěn ze služebního poměru na základě hodnocení, které nebylo oprávněné a došlo k porušení služební kázně při jeho zařazení na nižší funkci. Žalobce v odůvodnění napadeného rozhodnutí postrádá jakékoliv závěry ohledně namítaných okolností, jež souvisely s jeho přearazením a ve výsledku pak také se stanovením výsluhového příspěvku v částce nižší, než která by mu jinak přináležela.

Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě zopakoval, že předmětem rozhodnutí správního orgánu I. stupně, byl souběh nároku na výsluhový příspěvek s nárokem na starobní důchod upravený ustanovením § 134 zákona č. 221/1999 Sb. Jedna z rozhodných skutečností pro řešení tohoto případu je tak výše výsluhového příspěvku žalobce 7 831,- Kč měsíčně k 29.8.2014, tedy ke dni, kdy došlo k souběhu nároku na tuto výsluhovou náležitost s nárokem na starobní důchod. Tato výše výsluhového příspěvku je přitom výsledkem zvyšování této dávky vycházející z jejího nového výpočtu v rámci rozhodnutí VÚSZ č.j. 540829/0712/805 - 5 ze dne 10.6.2002, kterým byl žalobci od 1.7.2002 výsluhový příspěvek snížen na částku 6 462,- Kč měsíčně. Toto rozhodnutí je po přezkoumání v odvolacím řízení a následném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v právní moci. Snížená výše výsluhového příspěvku stanovená podle tohoto pravomocného rozhodnutí VÚSZ byla poté zvyšována podle příslušných nařízení vlády a vyhlášek až na výši 7 831,- Kč měsíčně k 29.8.2014, kdy byla upravena při souběhu nároku žalobce na výsluhový příspěvek s nárokem na starobní důchod. Údaje o neopodstatněném zařazení žalobce do nižší funkce a o propuštění ze služebního poměru v souvislosti s neoprávněným hodnocením jsou pro řízení o výsluhových náležitostech irelevantní.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalovaný (ani správní orgán I. stupně) při rozhodování ve věci samé nepochybil, jestliže nepřihlédl k tvrzením žalobce o jeho údajném poškození při přearazení (do nižší funkce), což má dokládat žalobcem zmiňovaný rozsudek Okresního soudu v Olomouci ze dne 29.5.1997, č.j. 11 C 265/93 - 85. Okolnosti týkající se žalobcova služebního hodnocení či jeho přearazení na nižší funkci byly pro vydání napadeného rozhodnutí vskutku nerozhodné. Není pravdou, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí k těmto okolnostem vůbec nevyjádřil. Žalovaný je právem označil za irelevantní s tím, že nemohou mít vliv na stanovení nové výše žalobcova výsluhového příspěvku. Toto stručné hodnocení je dle názoru soudu naprosto postačující. Nutno zdůraznit, že předmětem rozhodování správních orgánů obou stupňů v dané věci byla úprava výše výsluhového příspěvku ode dne 29.8.2014, kdy žalobce dosáhl 60 let věku, v důsledku souběhu nároku na výsluhový příspěvek s nárokem na starobní důchod, a zároveň vyčíslení výše výsluhového příspěvku po zdanění dle ustanovení § 36 odst. 2 písm. v) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů. Správní orgán při rozhodování v dané věci tedy vycházel ze stávající výše výsluhového příspěvku náležejícího žalobci ke dni souběhu nároku na výsluhový příspěvek s nárokem na starobní důchod, a nebyl oprávněn (ani povinen) zabývat se okolnostmi, k nimž došlo ještě před skončením služebního poměru žalobce, tj. před více než dvaceti lety.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí přílehuvě poukázal na skutečnost, že snížení žalobcova výsluhového příspěvku od 1.7.2002 na částku 6 462,- Kč měsíčně provedené rozhodnutím VÚSZ č.j. 540829/0712/805 - 5 ze dne 10.6.2002 je pravomocné a bylo přezkoumáno též správním soudem, který rozsudkem ze dne 31.3.2004 žalobcem podanou žalobu zamítl jako nedůvodnou. Při následném rozhodování o úpravě výše výsluhového příspěvku tak byl správní orgán povinen vycházet z toho, že od 1.7.2002 náležel žalobci výsluhový příspěvek ve shora uvedené výši.

Soud pro úplnost uvádí, že námitku o neopodstatněném zařazení do nižší funkce uplatnil žalobce už v žalobě směřující proti rozhodnutí žalovaného č.j. 421/3 - 182/2002-7542 ze dne 3.9.2002, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí VÚSZ č.j. 540829/0712/805 - 5 ze dne 10.6.2002 o snížení výsluhového příspěvku na částku 6.462,- Kč měsíčně. Nejvyšší správní soud přitom již v rozsudku ze dne 31.3.2004 č.j. 6 A 140/2002 – 42 označil tuto námitku za zcela irelevantní pro skutková zjištění ve věci samé, a proto se jejím hodnocením ani nezabýval. Tím spíše nemůže být tato námitka relevantní při rozhodování správního orgánu o úpravě výše výsluhového příspěvku provedené v roce 2014. Nutno dodat, že žalobce v podané žalobě vůbec neuvedl, v čem má spočívat význam jím tvrzených skutečností (o neopodstatněném zařazení do nižší funkce, o propuštění ze služebního poměru na základě neoprávněného hodnocení hodnocení) pro rozhodnutí o úpravě výše jeho výsluhového příspěvku provedené správním orgánem v roce 2014 v důsledku souběhu nároku na výsluhový příspěvek s nárokem na starobní důchod.

Soud nemohl přehlédnout ani to, že rozsudek Okresního soudu v Olomouci ze dne 29.5.1997, č.j. 11 C 265/93 – 85, jehož se žalobce v této souvislosti dovolává, se evidentně týká zcela jiné věci a s otázkou výše výsluhového příspěvku vůbec nesouvisí. Žalobce sice soudu předložil pouze neúplnou kopii tohoto rozsudku (strany 1 a 2, 7 a 8), i z ní je však zřejmé, že Okresní soud v Olomouci rozhodoval o žalobě, kterou se ČR - Vojenská správa na žalobci domáhala zaplacení částky 7.647,- Kč s příslušenstvím z titulu náhrady škody, kterou jí měl způsobit tím, že jako voják při plnění služebních povinností převzal ženijní materiál, který při kontrole provedené v souvislosti s předáváním funkce nebyl kompletní, ačkoliv za něj žalobce převzal odpovědnost podle § 176 zákoníku práce. Okresní soud v Olomouci žalobu na náhradu škody zamítl z důvodu neprokázání splnění základních předpokladů ke vzniku obecné odpovědnosti za škodu, neboť žalobce (Vojenská správa) v tomto směru neunesl důkazní břemeno.

Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Za splnění podmínek zakotvených v ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nevyjádřil do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).

Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské

náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. června 2017

JUDr. Ivanka Havlíková, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková